

A movie poster featuring a man and a woman in 18th-century attire. The man, on the left, is looking off to the side with a serious expression. He has dark hair and is wearing a brown coat over a white ruffled shirt. The woman, on the right, is looking towards the camera with a slight smile. She has brown hair styled in an updo and is wearing a purple dress with a black belt and a gold necklace. The background is a soft-focus interior with a window and curtains.

Cecilia
Grantová

*Džentlmen
a milenka*

Cecilia Grantová

Džentlmen a milenka

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Cecilia Grant: A Gentleman Undone,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint
of The Random House, Inc., New York 2012,
preložila Janka Cinková.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Random House LLC.

Copyright © 2012 by Cecilia Grant

All rights reserved

Translation © Janka Cinková 2014

Cover Design © Peter Brunovský 2015

Cover Photo © Franco Accornero

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1840-1

S vďakou venujem Laure –
studnici lekárskych znalostí,
neúnavnej pomocníčke
a priateľke do každého počasia.

PROLÓG

Jún 1815

„PREBOHA, ČO VÁM TO LEN NAPADLO, prenášať ho?“ Lekár bol priam napáchnutý krvou. Poľnú nemocnicu osvetľoval úbohý blikot sviečok, takže jeho ostro rezaná tvár sa skrývala v tieni. Dnes už musel bojovať o život mnohých pacientov.

„Nechceli ho odniesť, hoci som pri ňom sedel hodiny.“ Hovoril chrapľavo, celý deň prekrikoval pušky, výstrely z kanónov i dupot oboch armád.

Nevadí, stojí predsa v kostole, ktorý nedávno získal novú, oveľa desivejšiu úlohu. Možno tu, keď všetkých ranených prevezú do Bruselu, Brúgg či inej poriadnej nemocnice so skutočnými posteľami, nielen s úzkymi lavicami a studenou kamennou podlahou, obnovia svätostánok. V každom prípade je namieste hovoriť potichu, s patričnou úctou.

„Viete predsa, že musia plniť príkazy.“ Lekár sa sklonil nad lavicu, kde ležalo Talbotovo bezvládne telo, a skusmo sa ho dotkol. Pravda, Talbot nebol mŕtvy. Občas sa mu nadvihla hrud', očividne ešte stále dýchal. „Najprv poodnášajú dôstojníkov a potom berú mužov, čo majú najväčšiu šancu na prežitie. Boh vie, že máme práce vyše hlavy, nemusíme z nudy hľadať beznádejné prípady.“

Pacientovi určite neprospieva, keď počuje z úst lekára podobné slová. Will už-už chcel čosi namietnuť, no napokon stisol pery. Nezáleží na tom, ako sa doktor správa. V skutočnosti ide jedine o Talbotove končatiny. Po bitke dokázal

napriek zraneniam hýbať prstami na rukách i na nohách, takže sa asi predsa len dopustil chyby, keď ho preniesol.

Žiadne asi. Určite pochybil, no myseľ mu omámilo trojdňové vyčerpanie. Cítil, ako sa doň vkráda únava podobná obrovskej príšere, ktorú nemožno zastaviť.

Na to bude dosť času neskôr. „Nuž, tak je tu.“ Bez rozmyslu začal vydávať príkazy, už dávno si zvykol sústreďovať sa na to podstatné, určiť si cieľ a postupne sa k nemu prepracovať. „Nemusíte ho ísť hľadať. Chcem len, aby ste ho vyšetrili a povedali mi, ako mu pomôcť. To predsa robíte celú noc.“

„Nerozumeli ste?“ Lekár si kvokol. „Má poranenú chrbticu. Necíti si nohy, už mu niet pomoci.“

Prehltnol s pocitom, že sa mu hrdlom zviezol kartáčový náboj. „Ako to môžete vedieť? Veď ste ho vôbec nevyšetrili. Je tu slabé svetlo, takmer ho nevidíte. Možno sa jednoducho nevládze hýbať.“ Hoci nedokázal myslieť jasne, uvedomoval si, ako márne sa chytá slamky. Z ničoho nič zaťal zuby a odstúpil.

Čosi mu zahatalo cestu – vlastne skôr ktosi. Na kamennej podlahe ležal vojak, čo nemal po boku dôstojníka, ktorý by mu zabezpečil miesto na lavičke. Naširoko roztvorené oči na chvíľu uprel na Willa a potom odvrátil zrak do temnoty.

Nevydal ani hláska, no nie všetci ranení mlčali. V preplnenej miestnosti sa ozývali ich výkriky, ktoré len podčiarkovali príšernú iróniu situácie.

Will sa pomaly nadýchol a vypustil z pľúc všetok vzduch. Pred dvoma dňami kľáčil v Quatre Bras a po neviem koľký raz nabíjal mušketu – pušný prach, guľka, papier, a hlavne švihom –, aby sa ubránil pred hrozivými kyrysníkmi vo vyľštených náprsných pancieroch. V tej chvíli si pomyslel, že konečne vie, ako vyzerá peklo. O tridsať hodín neskôr sa v duchu opravil – peklo znamená stráviť dlhú noc po bitke v ľadovom daždi a v očakávaní ďalšieho boja márne hľadať

povzbudzujúce slová pre vydesených mladých vojakov v premočených uniformách.

Potom objavil novú tvár pekla – hluč a puch bojového poľa, stratu priateľov i zúfalé hľadanie tých, čo prežili. Ďalší pekelný kruh sa otvoril pri dlhom čakaní po Talbotovom boku, keď zápasil so smrteľnou únavou a napokon prestal dúfať, že mu ktosi pomôže, a rozhodol sa odniesť raneného do nemocnice. Keby bol pri rozume, nikdy by sa takého omylu nedopustil.

Ani by neveril, že už zažil peklo na zemi, pretože sa v ňom ocitol až v tejto chvíli. Neexistuje nič horšie než stáť v poľnej nemocnici páchnucej všadeprítomnou beznádejou a hľadiť na telá vojakov rozhádzané po kamennej podlahe ako bezcenné hračky márne prosiace o milosť, či už od Boha, lekárov alebo vlastných matiek.

Nie. Má na práci dôležitejšie veci, nesmie sa ponárať do bezútešných myšlienok. „Prosím vás.“ Lekár už vstával, mal poslednú šancu zahrať na správnu strunu a prinútiť ho pomôcť človeku, ktorého so sebou priniesol do pekla. „Patrí do môjho oddielu. Som zaňho zodpovedný. Navyše má ženu a dieťa.“

„Preboha, dôstojník, poobzerajte sa. Vidíte ich? Každý jeden má rodinu, čo za ním bude smútiť, a každý leží na srdci nejakému veliteľovi, ktorý bude donekonečna premýšľať, čo môže spraviť inak.“ O rukáv sa mu obtreli akési prsty – lekár sa ho očividne pokúšal utešiť. „Aj medici by mali problém bezpečne ho preniesť. Pravdepodobne by to skončilo rovnako.“ Ako v opare vnímal doktorovu snahu učičkať mu svedomie. „Robili ste, čo ste mohli. Radšej sa choďte trochu vyspať.“

Takže takto to dopadlo. Talbota nechajú umrieť. Mohli ho priniesť medici, no namiesto toho sa oňho postaral Will a zobral mu aj poslednú nádej. „Počkajte.“ Zadržal doktora a pošepky sa spýtal: „Mohli by ste mu aspoň čosi dať? Stačí troška ópia. Má príšerné bolesti.“

Nemusel sa ani pýtať, dobre poznal odpoveď. Všetci pacienti trpeli a ópium bolo vzácné, používali ho iba pri operáciách. „Lutujem,“ odvetil lekár. Willovi neostávalo nič iné, len ho pustiť a sledovať, ako odchádza.

Kútikom oka zazrel, ako sa Talbotovi s námahou dvíha a klesá hrud'. Kedy prestane? Mal sa na to spýtať. Prešiel si rukou po unavených očiach, zarastených lícach, ochabnutých perách i brade. Zrazu sa otočil a kľakol si na lekárovo miesto.

„Odnesiem ťa odtiaľto.“ Jeho zverenec neotvoril oči, len slabučko prikývol. „Doniesli sem priveľa ranených a lekári nemajú čas ani ópium. Nemá zmysel tu čakať.“ Už niet nádeje. Ako by mu tými slovami pomohol? „Ostatné nemocnice na tom môžu byť lepšie, možno nájdeme aspoň kvapku džinu.“

Neveril, že sa mu podarí nájsť alkohol, ak len nezačne šacovať mŕtvol, no možno príde aj na to, kým Talbot posledný raz vydýchne.

Zodvihol bezvládne telo a zatackal sa – Talbotovu váhu takmer necítil, ale príserne ho ťažila vojakova pomýlená dôvera. Kráčal popri mŕtvych i živých až k dverám s čoraz silnejšou predtuchou, že peklo ho pravdepodobne ešte len čaká.

1

Marec 1816

TRI PRÍTOMNÉ KURTIZÁNY BOLI KRÁSNE, takže sa automaticky zahľadel na tú štvrtú. Koniec koncov zvyk je železná košeľa.

Pohodlne sa oprel o lakeť – nielenže pôsobil sebavedomo, zároveň získal lepší výhľad na dámy. Pravda, nemal nič za

lubom. Prišiel sem s dôležitou úlohou a nemal v úmysle rozptyľovať sa.

Nič mu však nebránilo aspoň si popáŕť zrak. Stačilo sa trochu natiahnuť a počkať, kým sa vystriedajú. Postupne si utvoril celistvý obraz o všetkých štyroch. Celý večer po očku sledoval, ako sedia pri vlastnom kartovom stole neďaleko džentlmenov. A hoci sa mu pozdávali všetky tmavovlasé pokušiteľky i krehké blondínky, len jednej z nich sa podarilo naozaj ho upútať.

Sledoval jej sklopené oči a jemné prstíky, zatiaľ čo sa sústredila na karty, ktoré práve dostala. Nebola krásna, ale vyžarovala istý pôvab. Jej orlí nos a neľútostné obočie by sa rovnako dobre vynímali aj na mužskej tvári.

Hoci hrali whist, na rozdiel od ostatných si karty neukladala, len si ich sústredene prezrela a hodila očkom po spoluhráčke. Jej sivé oči nevyjadrovali žiadne emócie – pokojne mohla držať všetky tromfy.

„Zbytočne si robíš chute, Blackshear,“ ozvalo sa tíško spoza tabakového dymu po jeho pravici. Will tú poznámku ledva začul. „Sú zadané.“ Lord Cathcart si presunul fajku do druhého kútika úst a pustil sa skúmať vlastné karty. Will letmo zazrel kráľovnú a desiatku. Prečo šťastie odjakživa praje bohatým?

„Na tom nezáleží. Kurtizány nezvyknú mať slabosť pre benjamínov bez jedinej penny,“ odvetil rovnako ticho a nadvihol rožtek vlastnej karty. Na ruke mal pikovú sedmu, ku ktorej teraz dostal ďalšiu krížovú.

„Neviem, neviem.“ Vikomt k nemu naklonil aristokratický profil. „Šľachtic, čo práve predal hodnosť, by mohol mať čosi v zálohe a nemusel by behať za veselými vdovami.“

„Vdovy mi celkom vyhovujú. Nemusím si ich kupovať a robiť si starosti, že to neskôr oľutujú,“ bránil sa nepresvedčivo. Podobné slová mu za starých čias vychádzali z úst samy, no

zrazu zneli neprirodzene. Kývol smerom ku kurtizánam. „Okrem toho, tie tvoje pávice mi nie sú veľmi po chuti.“

„Cha! Stavil by som sa, že tvoje telo má na to iný názor, najmä čo sa týka tej dievčiny s ostrými črtami a gréckym uzlom. Stačí,“ dodal zvýšeným hlasom, keď sa dostal na rad.

„Splitujem,“ ozval sa Will a vyložil obe sedmičky na stôl. Jeho zrýchlený tep nemal nič spoločné so ženskými lákadlami. Pridal druhú stávkú a plne sa sústredil na dve nové karty.

Ako prvú dostal osmičku, čiže na jednej ruke dosiahol súčet pätnásť. Ak by si potiahol ďalšiu kartu, mohol by prísť o všetko, no s pätnástkou nemal šancu bankára poraziť. Druhá ruka sa vyvíjala o čosi lepšie – dostal eso, čiže mohol ostať pri osemnástich, prípadne sa prepracovať k výhre pomocou piatich kariet, keby mu šťastena dopriala tri správne karty.

Mal vôbec slušnú šancu vyhrať? Dvadsaťjeden mínus osem sa rovná trinásť. Koľko kombinácii kariet vytvára súčet nižší alebo rovný trinástke? Hrali so štyrmi kartami, osem z každého čísla, a časť z nich sa už rozdelila medzi dvanástich hráčov... Bože dobrý, mal dávať lepší pozor na hodinách matematiky. Ešteže mu otec zaplatil štúdiá v Cambridgei, nech mu je zem ľahká.

„Vezmem ďalšie dve karty, po jednej na každú ruku.“ Zvýšil o dvadsať libier. Radšej zariskuje teraz, kým sa hrá o nižšie stávky. Obozretnosť bude namieste neskôr, keď sa hráči opijú a začnú stavať sumy, ktoré ráno oľutujú.

Nadvihol nové karty – päťka a trojka, čiže dosiahol súčty dvadsať a dvadsaťjeden, prípadne dvadsať a jedenásť, no od zdvojenej výhry ho delilo desať bodov a dve karty.

Lenivo sa pohrával s rohom jednej karty. Naozaj zvažoval, že si kúpi ďalšiu kartu, keď mohol pokojne ostať pri klasickej dvadsaťjednotke? Dnes sa tu ukázal po prvý raz, nehral ani dve hodiny, a už sa mu zachcelo pokúšať šťastie.

Na druhej strane, prečo nie? Dobre poznal vrtkavosť šťas-

teny, vedel, čo všetko môže stratiť, ak zariskuje, a tridsať líbier v podstate nestojí za zmienku.

„Poprosím ešte jednu.“ Posunul bankárovi ďalšie libry.

Zdvihol kartu a s úľavou sa zahľadel na srdcového dolníka. Stratil síce šancu nazbierať päť víťazných kariet, ale zatiaľ si nemusel vyčítať ľahkomyselnosť. Ak bankár nedosiahne súčet dvadsaťjeden, má šancu vyhrať aspoň s jednou rukou, ak nie s oboma.

„Stačí,“ vyhlásil a opäť si oprel líce, sledujúc hráča po svojej ľavici. Dámy zatiaľ zahrali dva trefy. Jeho rázna favoritka vyťahovala karty rýchlo a efektívne, hoci ich vôbec nemala usporiadané.

Len nech si z neho Cathcart uťahuje. Stačil jediný pohľad, a hneď popustil uzdu predstavivosti. Nelákali ho krásy, čo sa honosia pôvabmi, práve naopak. Omnoho viac ho priťahovali ženy, čo svoje vnady skrývali ako hodvábnu spodnú bielizeň, takže ich musel postupne objavovať.

Nič viac však nepripadalo do úvahy. Rýchlo si povzdychol. „Čo je to vlastne grécky uzol?“ spýtal sa potichu. „Myslíš jej účes?“

„Si beznádejný,“ zasyčal vikomt cez fajku. „Tie tvoje vdo-
vy asi nie sú veľmi na úrovni. Na druhej strane, to isté platí
aj o tej jastrabej Afrodite, len sa pozri, v akej spoločnosti sa
pohybuje.“ Bradou pokynul na nevýrazného, no celkom šar-
mantného hráča s hranatou sánkou, ktorý dosiahol dvadsať-
jeden bodov hneď prvými dvoma kartami.

Willa okamžite opantala zvedavosť, ale ignoroval ju. Ne-
prišiel sem predsa klebetiť. Nemal dôvod zisťovať, kto si ju
vydržiava. „Vravíš jastrabia?“ S vystretými rukami sa oprel.
„Vyjadruj sa slušne, prosím ťa.“

Pravda, v takomto podniku sa na slušnosť ktovieako ne-
dbá, koniec koncov na stole stáli fľaše a muži fajčili aj v prí-
tomnosti dám. Klasické hrácke brlohy však pravdepodobne

vyzerajú ešte horšie. Gillray z delostreleckého oddielu tvrdil, že o štvrtej-piatej ráno všetky skutočné brlohy páchnu zúfalstvom. Z hráčov sa tam rinie neprirodzený kyslastý studený pot, omnoho nepríjemnejší než zvyčajné kropaje spôsobené fyzickou námahou. Strach vraj páchne – človek by si myslel, že také čosi sa ukáže vo vojne, ale doposiaľ si v odpornej kakofónii bojových smradov arómu strachu nevšimol –, tak prečo by nemohlo zapáchať aj zúfalstvo?

Dosť bolo úvah na túto tému. Založil si ruky za hlavu. Pravda, jej nos, nečitateľné oči a orieškové vlasy nejasne pripomínajú jastraba. Vtáky sú odjakživa chladné aj napriek jemnému periu a krásnemu spevu. Bez váhania človeku vy-zobú mozog z hlavy, o tom sa presvedčil na bojovom poli.

Bankár skončil pri devätnástke, takže Will získal päťdesiat libier. Opäť bol o krôčik bližšie k cieľu. Pritiahol si výhru a posunul karty nevýraznému fešákovi, ktorý si očividne vy-držiaval tú jastrabiu dievčinu.

Istotne nebol oveľa mladší, mohol mať okolo dvadsaťpäť rokov. Rozdával karty s novonadobudnutou dôležitosťou, ktorá sa prejavovala v každom drobnom geste, či už si popravil kravatu, alebo sa pohrdavo naklonil k susedovi po pravej strane. Ten práve hovoril o spomínanej slečne. „Nechápem ťa, Roanoke,“ vyhlásil naoko potichu, hoci ho všetci počuli. „Neveril by som, že s ňou ostaneš tak dlho. Nie je ani spo-lo-vi-ce taká pekná ako tá minuloročná. To bol parádny kúsok.“

Pán Hranatá sánka stisol pery na znak nevôle, že ktosi spo-chybňuje jeho voľbu. „Ešte to tak. Tá ma na rozlúčku obdari-la bastardom.“ Načiahol sa po karty a zelené drahokamy na jeho manžetových gombíkoch sa vo svetle sviečok zaligotali. „Pri tejto mi nič podobné nehrozí.“

„To tvrdí ona,“ namietol spoločník, tentoraz celkom na-hlas.

„Nemôže mať deti,“ opravil ho Roanoke s trpezlivosťou

korunného princa, ktorý si už stihol zvyknúť na nechápavých prisluhovačov. „Vôbec nemá cyklus. Jej ženské orgány nefungujú.“

Vskutku čarovné. To jeho spoločníci ozaj nepotrebovali vedieť. Will sa obzrel na vikomta, ktorý len mykol plecom. Podobné rozhovory sú tu očividne na dennom poriadku.

A nielen to. „Taká by sa mi pozdávala,“ zapojil sa akýsi grobian s drsnými črtami vo fľaškovozelenom kabáte. „Akiste ju máte k dispozícii celý mesiac, nemôže sa vyhovárať na nevoľnosť. Kde ste ju našli?“

„U pani Parrishovej.“ Roanoke nenáhľivo zrovnal karty a až potom ich položil na stôl. „Dostala mimoriadne dobrý výcvik. Ešte som neobjavil jediný akt, na aký by nepristala.“

Takže u pani Parrishovej. Každý muž sa čo-to dopytal o jej nevestinci. Kolovali zvesti o tom, ako si muži užívajú s jednou ženou, zatiaľ čo druhá ich šibe prútikmi. Niektoré kurtizány sa vraj ochotne podrobia bitiu i rôznym iným skazeným praktikám. Ktovie, aké perverznosti tento fešáček skúša so svojou milenkou.

Dopekla s ním. Prečo by sa do toho mal starať? Nepatrí sa strkať nos do súkromných záležitostí dámy, hoci sa k tomu znížili takmer všetci ostatní hráči a zahŕňali Roanoka nevhodnými otázkami. Ten nevychovanec odpovedal jednoslabične, akoby ho zvýšený záujem nudil, a popritom rozdával karty.

Will zacítil varovné svrbenie. Dievčina ich určite začula a všimla si, ako na ňu všetci vrhajú hodnotiace pohľady. Bez mihnutia oka pokračovala v hre, hoci ju bezpochyby stálo veľa síl zachovať dekórum a bezmocne počúvať, čo o nej tie hyeny rozprávajú.

„Má aj nejaké meno?“ spýtal sa zrazu nahlas. Dočerta, o čo mu ide? Nebodaj chce vzbudiť podozrenie? Cathcart sa trochu vystrel a napol uši, no neobrátil sa k nemu.

Zato Roanoke sa naňho pozrel. Na sekundu stiahol patrijské obočie, ale vzápätí sa uvoľnil. „Volá sa Lydia,“ odpovedal a vytiahol ďalšiu kartu.

Nechaj to tak, Blackshear. Na chrbte pocítil šteklenie a prchká povaha nad ním opäť zvíťazila. „Pokiaľ viem, nie je slušné oslovovať dámu krstným menom.“ Dopekla. Vari sa nikdy nenaučí, že sa do niektorých vecí nemá starať?

„Nebodaj ju plánujete osloviť?“ Tentoraz si získal pozornosť všetkých kartárov. V miestnosti zavládlo napäté ticho. Stačilo pár vhodne zvolených slov a rozhovor dokončia pištole.

Nebolo by absurdné nechať sa zastreliť za prehnanú slušnosť voči žene, s ktorou vôbec nič nemá?

Prestal si všiamať okolité mrmlanie a na chvíľu sa ponoril do predstáv. Pár urážok, viac nebolo treba. Bezpochyby by sa mu podarilo nahuckať toho mladého nafúkanca, aby ho trafil do hlavy, zatiaľ čo jeho vlastná guľka by úplne minula cieľ.

Čo by takýto kúsok stál jeho rodinu? Andrew by bol nespokojný, no jeho reputácia by zrejme prežila akýkoľvek škandál. Kitty a Martha už sú vydaté, aspoň by im nezničil budúcnosť.

Ale čo Nick? Jeho druhý najstarší brat bol nádejný politik a známy advokát a jeho úspech závisel od dobrého mena a nepoškvrnenej povesti. Willove ľahkovážne výstrelky by mu iste neprospešli.

Okrem toho potreboval vyhrať viac peňazí. „Ani náhodou,“ vyhlásil dôrazne a pozrel Roanokovi priamo do očí. Nemal v úmysle celkom sa podvoliť. „Len sa mi zdá nezvyčajné hovoriť takto o dáme a otvorene ju volať krstným menom. Pravda, na istý čas som vypadol zo spoločnosti. Časy sa asi zmenili.“

„Takže ste boli na polostrove?“ ozval sa akýsi mladík s jasnými očami. „Alebo ste dokonca bojovali pri Waterloo?“

Toto sa mu stávalo až nepríjemne často. Muži, čo museli

ostať doma, jediní dediči dôležitých rodín a chudáci, čo nemali dosť peňazí na hodnosť, sa vojakov neprestajne vypytovali na všetko, o čo prišli.

„Slúžil som ako dôstojník tridsiateho pešieho regimentu,“ prikývol Will. „Bojoval som pri Quatre Bras aj Waterloo.“ Ten kubo z neho viac nevytiahne ani párom volov.

Vypočúvanie, našťastie, prerušil iný hráč akousi poznámkou o Wellingtonovi, nasledovanou názorom na Blüchera a všeobecným pohrdaním oranžským princom, až kým spoločnosť ako zvyčajne nedospela k záveru, že osemnásty jún predošlého roku bol svetlým dňom anglických dejín. Nálada v miestnosti sa postupne zmenila a po nedávnom napätí neostalo ani stopy.

Will sa oprel a snažil sa pokojne dýchať. Prinajmenšom dokázal takéto rozhovory počúvať, čo sa o všetkých vojakoch nedalo povedať. Niektorých okamžite pochytil závrat a museli vyjsť na vzduch, iní dostávali záchvaty zúrivosti, keď počúvali ľahkovážne rekapitulácie bitiek, akoby šlo len o pár zápasov v ringu prikrášených štipkou stratégie, žiarivými uniformami a hlučnými zbraňami.

„Bolo to o vlások,“ zamrmal Cathcart, vytiahol fajku z úst a vyfúkol záľahu dymu.

Občas sa stretol aj s takýmto prístupom. Nie všetci muži cítili potrebu idealizovať si vojnu. Práve naopak, často trúsili poznámky o zlej organizácii, keďže najlepší vojaci čakali v Španielsku, zatiaľ čo do Hougoumontu putovali neskúsení mladíci a druhoradí dôstojníci.

Podobné názory už počul, no z úst priateľa ho zaboleli. „Je pravda, že došlo k vážnym stratám.“ Prinútil sa hovoriť pokojne, priam ľahostajne. „Na oboch stranách.“

Vikomt pokrútil hlavou. „Nie, hovorím o tom, ako si sa práve vyhol problémom. Mimochodom, tá tvoja neplodná nymfa sa volá slečna Slaughterová.“ Dostal ďalšiu kartu.

„Obhajovať česť kurtizány nie je veľmi originálne, ale je to osvedčený ťah.“

Ach tak, Cathcart hovoril o Roanokovej milenke. To dávalo omnoho väčší zmysel. Poznal vikomta sedem rokov a vedel, že berie život veľmi ľahkovážne, tak prečo by zrazu začal prehlasovať, čo si myslí o vojenskej stratégii? „Neviem, čo tým chceš povedať,“ vysypal vehementne, hoci sa mu uľavilo. Medzi starými priateľmi sa beztak cítil ako votrelec, nepotreboval ďalšie roztržky a stokrát radšej by diskutoval o ženách ako o vojne. „Hádam som tu jediný, kto má sestry a zmysel pre slušnosť? Žiadna žena si nezaslúži počúvať podobné veci.“ Nemohol si pomôcť, úkosom na ňu pozrel, lenže slečna Slaughterová ho buď nepočula, alebo si jeho nepremyslené gavalierstvo nevšímala. Čosi si poznačila, s vystretými plecami, vztýčenou hlavou a neúprosným pohľadom dravého vtáka sa oprela a nevenovala mu jediný pohľad.

Rovnakú ľahostajnosť prejavila aj šťastena. Najprv prehral dvadsať libier a vzápätí ďalších tridsať, takže prišiel o tretinu celkového zisku z dnešnej noci. Mal sa radšej sústrediť na hru a nemiešať do bezvýznamných intríg tunajšej spoločnosti. Znechutene vstal a odišiel od stola.

V tomto dome iste ktosi býval, než sa z neho stal kartársky klub s pochybným osadenstvom. Niektoré steny zbúrali, takže vznikli dostatočne priestorné rozsiahle salóny a jedáleň, no pozorný divák si mohol všimnúť viacero pozostatkov po predošliých majiteľoch, napríklad salónik na konci druhého poschodia. Sedeli tu dve dámy, ktoré očividne nemali záujem hrať karty. Will sa odvrátil od svetla a rozhovoru a na opačnom konci chodby našiel skromnú knižnicu, kde dokonca ostali knihy. Miestnosť neosvetľovali sviečky ani oheň, poskytovala mu však vytúžené súkromie.

Pri jedinom arkierovom okne stála v tieni knihovnička,

vedľa sa rysovalo kreslo. Výborne. Usalašil sa doň a zavrel oči. Cez otvorené dvere k nemu doliehali tlmené zvuky z celého domu. Počul rozhovory, smiech, dokonca aj slabučký záchvev hudby – žeby husle? – z tanečnej sály na prvom poschodí. Bezpochyby je na programe i tanec, jedna z vymožeností, ktorými si tunajšia spoločnosť dokazovala, že sa predsa len líši od návštevníkov obyčajných hráčskych brlohov. Koniec koncov džentlmeni si tu mohli zatancovať s kurtizánami, do nemoty sa spiť a obohatiť seberočných hráčov, nie akéhosi neosobného vlastníka.

A kto si ty, aby si ich za to odsudzoval? Vnoril sa ešte hlbšie a založil si ruky na hrudi. Zdalo sa, že stratil schopnosť bezstarostne si užívať, čo by mal vedieť každý muž. V minulosti s tým nemal problém, no odkedy sa pred ôsmimi mesiacmi vrátil do Anglicka, odmietal pozvania a vyhýbal sa známym i bývalým spolužiakom. Zdalo sa mu, že sa s nimi viac nedokáže zhovárať, a tak postupne stratil kontakt so všetkými okrem starého, dobrého Cathcarta, ktorému sa napokon podarilo vytiahnuť Willa von. Našťastie mu predostrel lákadlá kartárskeho klubu práve vo chvíli, keď sa Will rozhodol stoj čo stoj získať pár tisíc libier.

Čosi tvrdé ho tlačilo na predlaktí. V jeho náprsnom vrecku sa skrýval akýsi neznámy predmet...

Preboha, tá tabatierka. Tento kabát si vzal aj na prvú návštevu pani Talbotovej.

Siahol do vrecka a vytiahol drobnú nádobku, potom vstal a obzrel si ju v žiare mesačného svitu.

Nestáva sa často, že by chudobný človek vlastnil takú krásnu vec. Zlatá spona, zlaté pántiky a emailový vrch s pôvabným obrázkom koňa a poľovníckych psov – pravdepodobne by sa dala výhodne predať. Práve preto musela ostať v jeho vrecku, inak by po nej okamžite chňapli nenásytní príbuzní. Keď už pani Talbotová nebude odkázaná na milosť švagri-

nej, vráti jej ju, aby ju mohla jedného dňa odovzdať synovi. Dovtedy ju finančne zabezpečí, aby nebola v pokušení túto pamiatku predať.

Pevne tabatierku stisol a vzápätí uvoľnil zovretie. Naklonil hlavu a obdivoval hru mesačných lúčov na emailovom povrchu.

Dnes v noci už priveľa rozmýšľal. Ak sa mu nepodari upokojiť, môže na šťastie v kartách zabudnúť. Opäť ukryl tabatierku do bezpečia.

Len čo ju bezpečne odložil do vrečka, začul na chodbe kroky. Inštinktívne si sadol do kresla a ponoril sa do tieňa. Dokonca stiahol nohy, aby ho neprezradil lesk čiernych lakoviek. Zvyk mimovoľne sa skrývať si priniesol z vojny. Pravdaže, Francúzi nemali vo zvyku vklázať do domu a prepadávať vojakov po jednom. Navyše nečakal, že by mu ten neznámy na chodbe chcel ublížiť.

Blížili sa dve osoby, jedna ľahšia, tá druhá mohutnejšia – muž so ženou. Mohol si to domyslieť, za bezstarostnejších čias si predsa aj on často odvádzal nejakú ženu do tmavej miestnosti.

V prvej chvíli chcel vstať, no čosi ho zastavilo. Nehcelo sa mu vysvetľovať, prečo tu sedí sám v tme. Prišiel sem prvý, nemal dôvod pred nimi utekať. Ostal sedieť v tieni a ani sa nepohol, keď obe postavy vošli dnu. Muž sa potichu vybral zavrieť dvere a v tenkom lúči svetla, čo prenikalo z chodby, sa mu na manželových gombíkoch zajagali zelené drahokamy.

Takže to je Roanoke s milenkou, prípadne s inou ženou – napokon, milenka mu je po vôli doma, nemusí sa s ňou skrývať v odlahľých miestnostiach kartárskych klubov. Dvere sa s cvaknutím zavreli a Will prišiel o možnosť okamžitého úniku. Mohol by sa však vykradnúť, kým sa budú zamestnávať inou činnosťou. Možno dokonca zistí, koho si sem Roanoke priviedol, hoci na to nemal dôvod. Ak ten chlap slečnu

Slaughterovú podvádza, Willa do toho nič nie je. Žeby si k nej prisadol pri večeri a naznačil, čo sa udialo?

Keď sa však pár presunul k arkierovému oknu, okamžite ju podľa držania tela spoznal. Bola vzpriamená a pôsobila neprístupne, akoby sa dištancovala aj od samotného vzduchu. Prechádzali tak blízko popri ňom, až by sa ich mohol dotknúť. Našťastie si nestihli zvyknúť na tmu, takže si ho nevšimli. Vzápätí zašušťali závesy a pás mesačného svetla sa zúžil.

Mnohí muži by sa iste potešili, keby sa stali neviditeľnými svedkami podobnej udalosti. Škoda, že tu namiesto Willa neseďí niekto iný. Túžil po štvrtíhodinke tmy a samoty a namiesto toho si musel lámať hlavu, ako nebadane uniknúť z miestnosti, hoci na ňu mal väčšie právo než títo nevítaní prišielci.

Rozhodol sa počkať pol minúty a rýchlo sa vytratiť. Momentálne neboli dostatočne zaujatí a mohli by si ho všimnúť, no keby čakal dlhšie, zvykli by si na tmu a skôr by ho zbadali.

K šuchotaniu závesov sa pridali nejasné zvuky. Opatrne zovrel operadlá kresla. Ostávalo mu dvadsať sekúnd, viac nie.

Dopekla s nimi a dopekla s ňou. Nechá sa takto využívať pol hodiny po tom, ako Roanoke bezohľadne vytáral jej meno všetkým spoluhráčom? Hádam nemá štipku sebaúcty? Ak jej teda nezáleží na vlastnej dôstojnosti, nemusí sa o ňu starať ani Will. Nebude viac plytvať galantnosťou a robiť zo seba terč Cathcartových posmeškov.

Devätnásť, dvadsať. Už sú dostatočne zamestnaní. Pomaly sa nadvihol a naklonil ku knihovničke, aby sa uistil, že si ho nevšimli.

Vtom znehybnel.

Čakal, že sa mu naskytne nechutný pohľad na surové párenie otravného chválenkára a pobehllice, čo sa priučila remeslu u pani Parrishovej. Pravdaže, celá situácia priam páchla

hrubosťou – ich útek do knižnice, ako aj ten princ s hranatou sánkou, čo ju nehanebne obchytával.

Ale ona... Ona... Dopekla, nenachádzal správne slová. Len si uvedomil, že je na míle vzdialená od živočíšnej hrubosti.

So zavretými očami a dvihnutou bradou sa opierala o stenu a kolísala sa na vlnách rozkoše. Sledoval, ako dvihla holé ruky nad hlavu s ľahkosťou a pôvabom tanečnice, pre ktoré sú muži schopní zabíjať. Zovrela záhyb záclony a on si predstavil, ako ju hladí bohatý jemnučký zamat, zvodný ako mačacie pradenie. Zároveň mu napadlo, aké by asi bolo cítiť jej zovretie. Mimovoľne nahmatl knihovničku a oprel sa o ňu.

Pohľadom jej prechádzal po ramene, až kým nedorazil k zaklonenej tvári. Naozaj ju predtým považoval za celkom peknú? Až mesačné svetlo mu odhalilo pravdu. Jej výrazné črty rozkúskovala chaotická zmes tieňov, tancovali jej po nose, lícach i brade. Pleť jej žiarila ako alabaster, opantávala a vábila ako opál na dne priezračného jazera. Jasné hrdlo prechádzalo do postriebrených pliec, zo živôtika kypeli nádherné bieleľucké prsia, no tam sa nemienil dívať. Mal by odísť, ako pôvodne plánoval.

Doprial si posledný pohľad na jej tvár. Zľahka naklonila hlavu naľavo a zase napravo, akoby si chcela ponatáľhovať svaly. Mierne sa nahla dopredu, takže všetky tieňe zmenili polohu. Znenazdajky otvorila oči a pozrela sa priamo naňho.

Nevykrikla, neodskočila od milenca ani si nevytiahla živôtik, aby sa v záchvate cudnosti zakryla. Jedine doširoka roztvorené oči svedčili o nečakanom pociť odhalenia, čo ju na pár sekúnd ovládol a spôsobil, že si Will pripadal ako absolútny grobian.

Zovrel políčku, až ho zabořela dľaň. Nedokázal od nej odtrhnúť zrak, nieto ešte previnilo sa ukloniť a vypariť. Len stál ako socha, zatiaľ čo sa jej na tvári usadila nepreniknuteľná vzdoro-